

[Sønderup.]

sering, der uvægerlig resulterer i, at det bliver Embedsmændene, der bestemmer alt — det være ikke sagt i nogen nedsættende Betydning for Embedsstanden. Men det hele bliver efterhaanden saa indviklet, at Rigsdagens kontrollerende Opgave bliver fuldkommen haabløs.

Der er sikkert heller ingen, der vil paa-staa, at Selvhjælpstiljen er blevet styrket i de senere Aar. Erfaringerne har jo tværtimod lært os, hvor vanskeligt det er at bevare Side om Side Selvhjælpstiljen og saa en vidtgaende Sociallovgivning, især da, naar samme Lovgivning skal benyttes til Stemmekøb, saadan som den undertiden er blevet det fra Regeringspartiernes Side. Og skæbnesvanger forekommer den Løftepolitik, som fra samme Hold er ført paa en Række Omraader, mig ogsaa at være. Gang efter Gang har man stillet visse Goder, der var knyttet til visse bestemte Lovforslag, i Udsigt, man har slaaet det op til noget meget stort, og naar saa Befolkningen fik det i Eje, blev den skuffet, for det var ikke det, den takket været den Agitation, der var ført paa det, havde Grund til at haabe, og saa kom Skuffelsen.

Der er saa vist nok, der kan vække Bekymring og give Anledning til Bekymring for Folkestyrets Fremtid. Vi kan sikkert alle blive enige om, at Folkestyret ingenlunde er ufejlbarligt, men det er dog min Opfattelse, at i det lange Løb saa er selv det sletteste Folkestyre bedre end Diktatur, bl. a. af den Grund, at man jo da kan komme af med det igen paa stiltfærdig Vis ved Stemmesedlens Hjælp, og man fristes til at sige om de Kredse, der lefler med Diktatursympatier, at de ved ikke, hvad de gør. Naar nu Bekymringen for Folkestyrets Fremtid kommer til Orde i Regeringskredse og man ved en bestemt Lejlighed har talt om, at Demokratiet ikke skal brydes ned med sine egne Vaaben, saa siger jeg heroverfor, at jeg deler deres Bekymringer, men det er i Grunden de Herrer selv, der i stor Udstrækning gennem den Politik, de har ført, har været med til at underminere Folkestyret. Ord gør det ikke, og en ny Grundlov heller ikke.

Det nytter ikke at tale smukke Ord om Folkestyre og Folkets Selvbestemmelsesret, hvis der fortsat skal føres en Politik, som i sine Konsekvenser umuliggør Folkestyrets Bevarelse. Socialdemokratiets Opgave eller en af dets Opgaver i Øjeblikket er den, at de skal til at likvidere deres egen Politik og dens Resultater, og jeg tror, vi er mange,

der er villige til at bistaa dem heri, for Forholdet er det, at i samme Grad som denne Opgave lykkes for dem, i samme Grad bedres Udsigterne for at bevare et sundt Folkestyre for vort Land.

Søren P. Larsen: Jeg har allerførst nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Jeg vilde gerne have, at Ministeren skulde undersøge den Sag nede fra Østsjælland i Haarlev Kommune, som har givet Anledning til saa megen Omtale i Dagspressen i den senere Tid, og hvorom der er fremkommet saa mange modstridende Beretninger, der nærmer sig det tragiske, og bagefter give en Redegørelse for Tinget samt fremsætte sin Opfattelse af, om der er handlet forsvarligt under de Begivenheder, som har været omtalt saa meget i den sidste Tid.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister angaaende et Emne, som ogsaa har været meget omtalt i Sommerens Løb, nemlig den Tandlægeoptagelsesprøve ved Tandlægeskolen, som har været afholdt. Vi kender jo saa meget til Forhistorien, at vi ved, at der i de senere Aar har meldt sig flere Ansøgere, end Tandlægeskolen er i Stand til at modtage, og vi ved ogsaa, at man tidligere i Undervisningsministeriet har haft Vanskeligheder ved at foretage Udvælgelsen af de bedst egnede til at komme ind paa Tandlægeskolen. Der forefindes vel en vis Mangel paa Tandlæger, men samtidig en meget stærk Trang hos de unge Mennesker til at søge netop denne Uddannelse, og det er da ikke underligt, at der kan opstaa Vanskeligheder af forskellig Art. Vi har i de senere Aar set, at der har meldt sig Ansøgere med udmærkede Kvalifikationer i enhver Henseende, og nu er det saaledes efter de hidtil gældende Regler, at der er Adgang til Tandlægeskolen ogsaa for unge Mennesker, der kun har Realeksamen eller Præliminæreksamen, det har været hævdet gennem en Aarrække, og vi er ikke saa faa, som ønsker, at denne Skik skal fastholdes, fordi der derved bliver Adgang for de Dele af Landets Ungdom, som vokser op paa Egne, hvor man ingen Gymnasieskoler har. I samme Øjeblik, som man forlader dette Grundlag, tvinger man efter vor Opfattelse andre Ansøgere, andre Aspiranter frem ved Optagelsesprøven, og det kan medføre, at man udelukker landsdelsvis en Ungdom, som ellers vilde søge ind til Skolen. Vi er adskillige Landet over, som ønsker at bevare det nuværende Grundlag, og jeg vil derfor